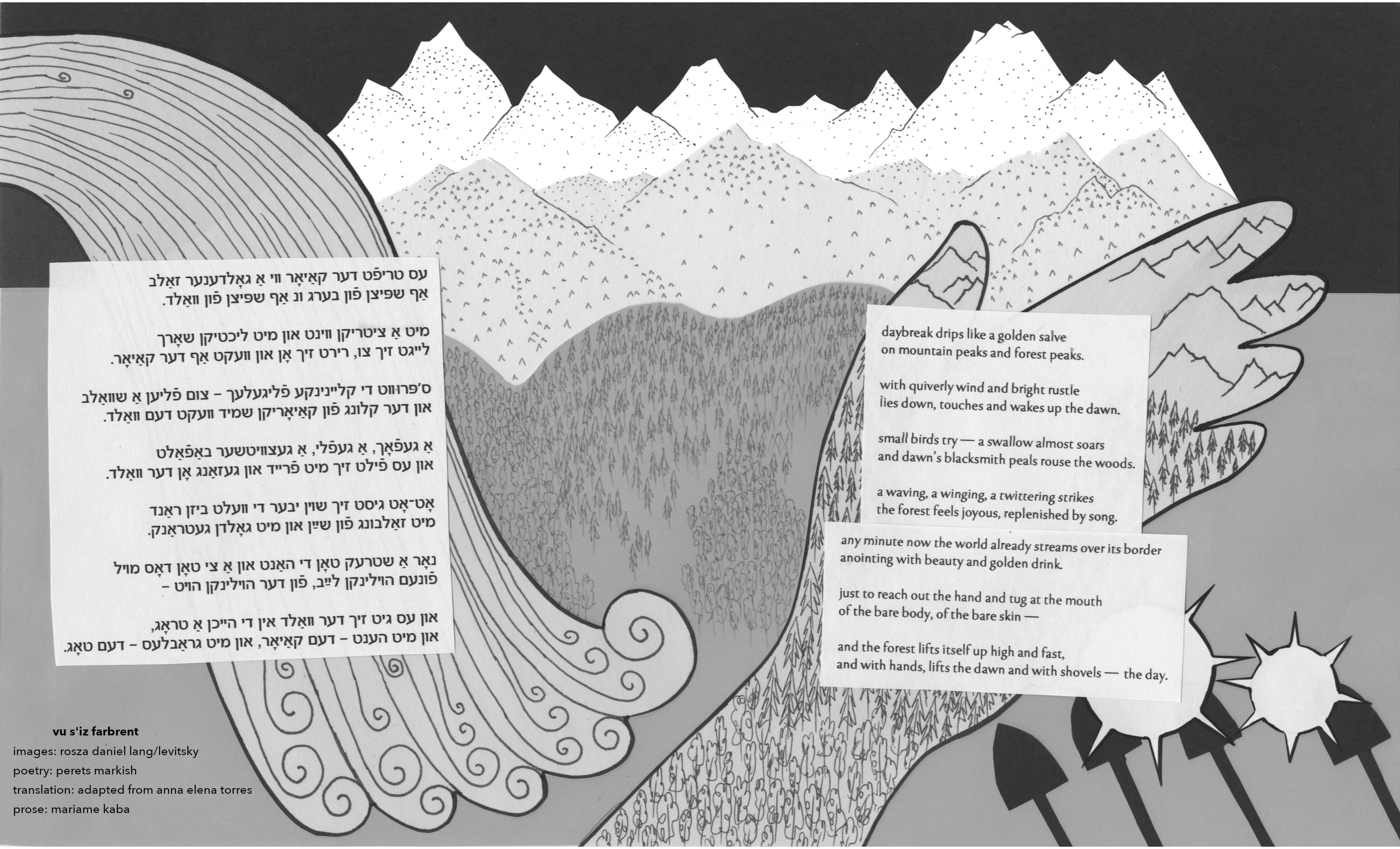

עס טריפֿט דער קאַיאָר ווי אַ גאָלדענער זאַלב
אַף שפּיצן פֿון בערג ון אַף שפּיצן פֿון וואַלד.

מיט אַ ציטריקן ווינט און מיט ליכטיקן שאָרך
לייגט זיך צו, רירט זיך אָן און וועקט אַף דער קאַיאָר.

ס'פּרוּווט די קלייניקע פֿליגעלעך – צום פֿליען אַ שוואַלב
און דער קלונג פֿון קאַיאָריקן שמיד וועקט דעם וואַלד.

אַ געפֿאָך, אַ געפֿלי, אַ געצוויטשער באַפֿאַלט
און עס פֿילט זיך מיט פֿרייד און געזאַנג אָן דער וואַלד.

אָט־אָט גיסט זיך שוין יבער די וועלט ביזן ראַנד
מיט זאַלבונג פֿון שײַן און מיט גאָלדן געטראַנק.

נאָר אַ שטרעק טאָן די האַנט און אַ צי טאָן דאָס מויל
פֿונעם הוילינקן לײַב, פֿון דער הוילינקן הויט –

און עס גיט זיך דער וואַלד אין די הייכן אַ טראָג,
און מיט הענט – דעם קאַיאָר, און מיט גראַבלעס – דעם טאָג.

daybreak drips like a golden salve
on mountain peaks and forest peaks.

with quiverly wind and bright rustle
lies down, touches and wakes up the dawn.

small birds try — a swallow almost soars
and dawn's blacksmith peals rouse the woods.

a waving, a winging, a twittering strikes
the forest feels joyous, replenished by song.

any minute now the world already streams over its border
anointing with beauty and golden drink.

just to reach out the hand and tug at the mouth
of the bare body, of the bare skin —

and the forest lifts itself up high and fast,
and with hands, lifts the dawn and with shovels — the day.

vu s'iz farbrent

images: rosza daniel lang/levitsky
poetry: perets markish
translation: adapted from anna elena torres
prose: mariame kaba

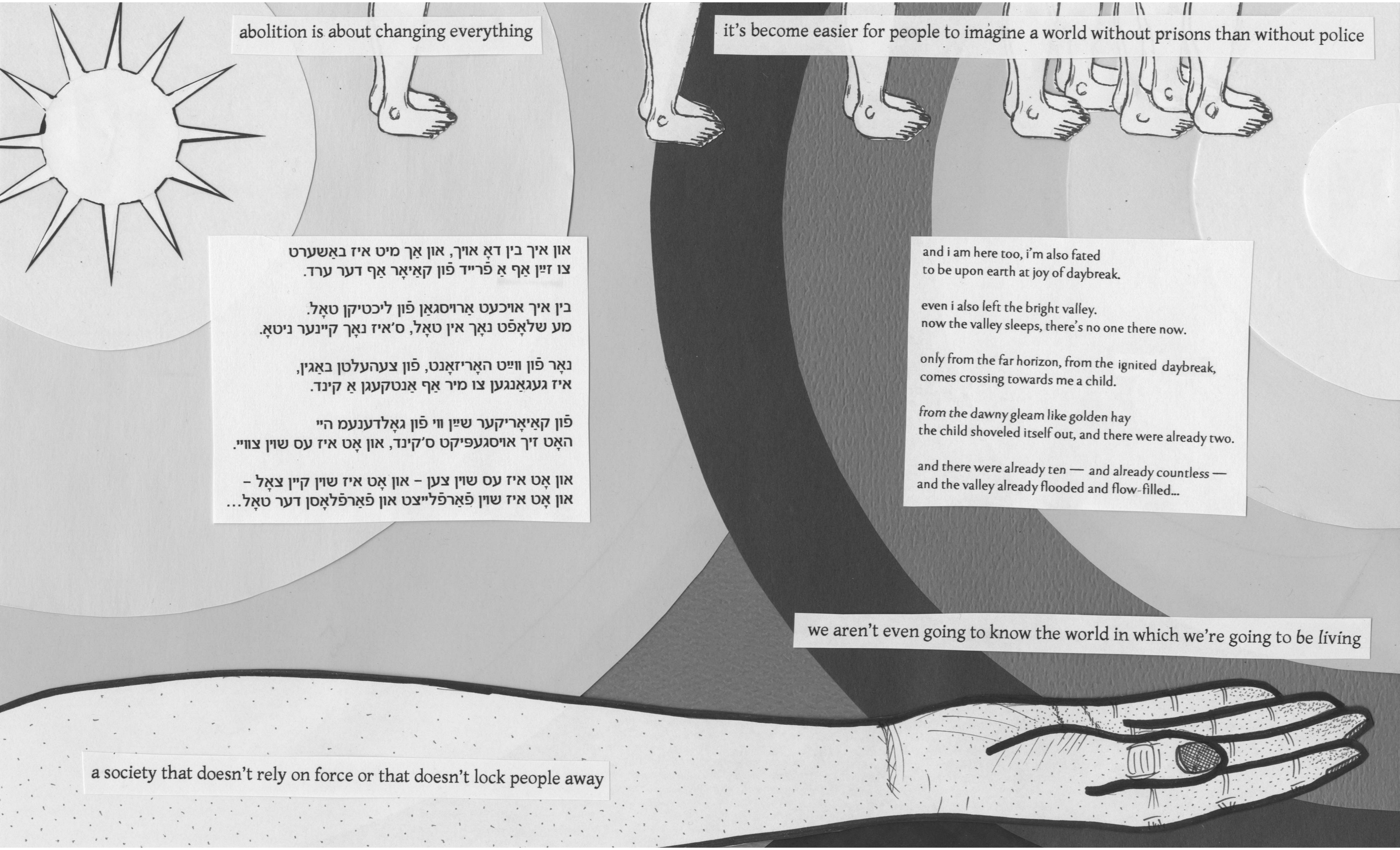
abolition is about changing everything
it’s become easier for people to imagine a world without prisons than without police
און איך בין דאָ אויך, און אַך מיט איז באַשערט
צו זײַן אַף אַ פֿרייד פֿון קאַיאָר אַף דער ערד.
בין איך אויכעט אַרויסגאַן פֿון ליכטיקן טאָל.
מע שלאָפֿט נאָך אין טאָל, ס׳איז נאָך קיינער ניטאָ.
נאָר פֿון ווײַט האָריזאָנט, פֿון צעהעלטן באַגין,
איז געגאַנגען צו מיר אַף אַנטקעגן אַ קינד.
פֿון קאַיאָריקער שײַן ווי פֿון גאָלדענעם היי
האָט זיך אויסגעפּיקט ס׳קינד, און אָט איז עס שוין צוויי.
און אָט איז עס שוין צען – און אָט איז שוין קיין צאָל –
און אָט איז שוין פֿאַרפֿלייצט און פֿאַרפֿלאָסן דער טאָל...
and i am here too, i’m also fated
to be upon earth at joy of daybreak.
even i also left the bright valley.
now the valley sleeps, there’s no one there now.
only from the far horizon, from the ignited daybreak,
comes crossing towards me a child.
from the dawny gleam like golden hay
the child shoveled itself out, and there were already two.
and there were already ten — and already countless —
and the valley already flooded and flow-filled...
we aren’t even going to know the world in which we’re going to be living
a society that doesn’t rely on force or that doesn’t lock people away

in our transformed world

we'll have to handle people who cause horrible harms

the wounds will always be there

the harm caused never disappears

people come about it from the farthest points
and sun up to the knees, and sun over the threshold.

people come about it walking brightly —
and sun up to the knees, and song up to the heart.

multitudes upon multitudes arrive with joy.
you hear no ripple of air, no flutter of flag.

faces bright as the flags of dawn,
all is knowable and sun-lit and clear.

and wind *to serve*, wind *to command*,
no-one shunned, no-one absent!

a day like a watermelon sliced open —
juice streams out, bright streams out.

and sun-sap pours forth, sun-sap gushes,
and now it wants to grab the whole world in its hands.

accountability is an active thing you take on and do

not the passiveness of punishment

no one can make you accountable

מע גייט זיי אַנטקעגן פֿון גאָר פֿון דער ווײַט
און זון ביז די קני, און זון איבער שוועל.

מע גייט זיי אַנטקעגן מיט ליכטיקן גאַנג –
און זון ביז די קני, און ביז האַרץ און געזאַנג.

און מאַכנעס נאָך מאַכנעס אין פֿרייד קומען אָן.
מע הערט ניט קיין פֿאָך און קיין פֿלאַטער פֿון פֿאָן.

ס'איז פּאָנימער העלע, ווי פֿאָנען קאַיאָר,
און אַלץ איז פֿאַרשטענדלעך און זוניק און קלאָר.

און ווינט צום באַדינען, און ווינט צום באַפֿעל,
און קיינעם געמיטן, און קיינעם געפֿעלט!

אַ טאָג ווי אַ קאַוון צעשניטן אַף העלפֿט –
און ס'שטראָמט פֿון אים זאַפֿט, און ס'שטראָמט פֿון אים העל.

און זונענזאַפֿט גיסט זיך, און זונענזאַפֿט קוועלט,
און ס'ווילט אַף די הענט איצט זיך נעמען די וועלט.

the process is still painful, but it can put you on a path toward healing

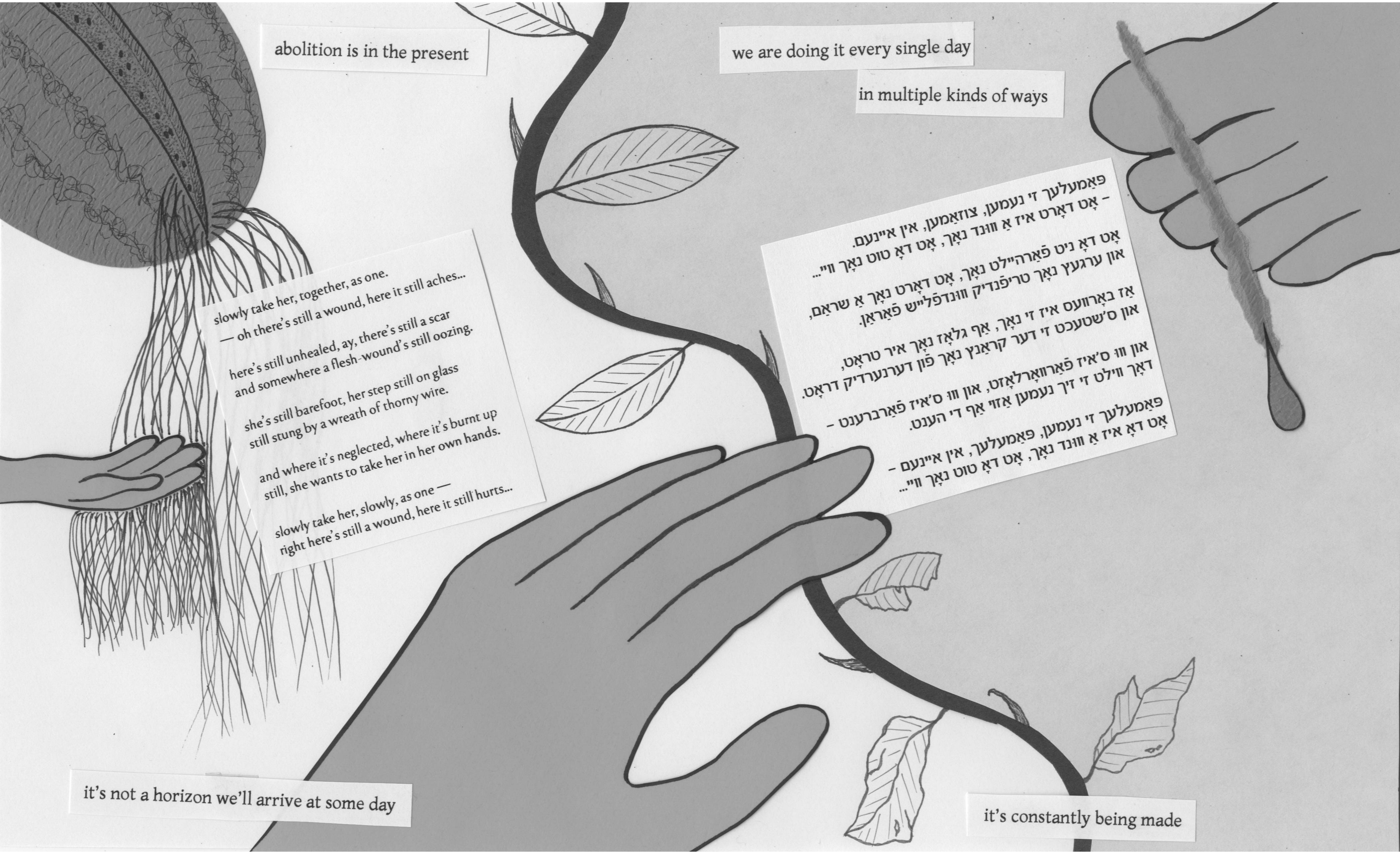
abolition is in the present
we are doing it every single day
in multiple kinds of ways
slowly take her, together, as one.
— oh there's still a wound, here it still aches...
here's still unhealed, ay, there's still a scar
and somewhere a flesh-wound's still oozing.
she's still barefoot, her step still on glass
still stung by a wreath of thorny wire.
and where it's neglected, where it's burnt up
still, she wants to take her in her own hands.
slowly take her, slowly, as one —
right here's still a wound, here it still hurts...
פּאַמעלעך זי נעמען, צוזאַמען, אין איינעם.
– אָט דאָרט איז אַ ווּנד נאָך, אָט דאָ טוט נאָך וויי...
אָט דאָ ניט פֿאַרהיילט נאָך, אָט דאָרט נאָך אַ שראַם,
און ערגעץ נאָך טריפֿנדיק ווּנדפֿלייש פֿאַראַן.
אַז באָרוועס איז זי נאָך, אַף גלאָז נאָך איר טראָט,
און ס׳שטעכט זי דער קראַנץ נאָך פֿון דערנערדיק דראָט.
און ווּ ס׳איז פֿאַרוואָרלאָזט, און ווּ ס׳איז פֿאַרברענט –
דאָך ווילט זי זיך נעמען אַזוי אַף די הענט.
פּאַמעלעך זי נעמען, פּאַמעלעך, אין איינעם –
אָט דאָ איז אַ ווּנד נאָך, אָט דאָ טוט נאָך וויי...
it's not a horizon we'll arrive at some day
it's constantly being made

װוּ ס'איז פֿאַרברענט
vu si'z farbrent
where it's burnt up

ראָזעלע זושוק האַלעווי rosza daniel lang/levitsky

the text for this piece comes from two writers, talking to each other from one police state to another, across six decades. they echo each other in their acknowledgement that we do not know what a liberated world will look like, but that it must embody radically different ways of addressing harm. people will still harm each other, accidentally or deliberately, in a transformed society. the difference is how we will respond to and transform that harm, to support healing for those harmed and changed patterns of behavior for those who harm. all of us are, and will be, in both of those positions.

across the tops and bottoms of each page are the words of Mariame Kaba, a leading Abolitionist organizer, thinker, and writer. her work includes both organizing to abolish the Prison Industrial Complex - the interwoven structures of the state, industry, and non-profit organizations that use surveillance, policing, incarceration, and other forms of confinement and control as solutions to economic, social, and political problems - and practicing Transformative Justice - a body of approaches for dealing with harm outside of the state, and beyond the punishment paradigm that drives the carceral system. Kaba's work is widely available online: starting points include transformharm.org and mariamekaba.com.

this text was assembled from several interviews and articles, and approved by MK.

in the centers of the pages are parts of a long poem by Peretz Markish, a Yiddish modernist poet active mainly in Warsaw and in the USSR. the poem, "der fertsikyeriker man" ["The Forty-year-old Man"], in Anna Elena Torres's description, "moves from Expressionist scenes of war and revolution to visions of borderless space, radical temporality, and erotic liberation," distilling Markish's Yiddish anarchist poetics. Markish began writing it in 1922 (the year the Bolshevik army crushed the Kronstadt soviet to end its anarchist sailors' rebellion) and worked on it until Stalin had him arrested in 1949. he was executed, along with twelve other members of the Jewish Anti-Fascist Committee, on August 12, 1952.

i was introduced to Markish's writing, and "der fertsikyeriker man" by anarchist scholar and Yiddishist Anna Elena Torres. the translation here is hers (by permission), mainly from her article "The Horizon Blossoms and the Borders Vanish: Peretz Markish's Poetry and Anarchist Diasporism" (Jewish Quarterly Review 110:3, Summer 2020), which is a wonderful introduction to Markish. a few lines are from earlier versions included in her dissertation; the four stanzas from "even i also" to "flow-filled" are my own translation.